

тиго на друго место: съ Йорго Симъоновъ, който работеше у Силистра. Условихъ се ортакъ на половинъ пай. Компанията ни се състояше отъ 4 души азъ, Йоко Симъоновъ, главатаръ, Дочо попъ Петровъ и Аврамъ отъ с Долня Орѣховица. Освѣнъ това имахме и трима слуги отъ балкана. Главатаря ни, Йорго Симъоновъ, освѣнъ съ бахчованство се занимаваше и съ малка търговия на ракия и риба: пролѣтно врѣме закарваше по нѣколко бѣчви ракия и я продаваше на цѣло у Силистра, а есено врѣме, слѣдъ като се привършеше бахчата, купиваше отъ Силистра риба и я караше у Лѣсковецъ. Така и сега караше на Силистра четири кола съ ракия, като вѣрвѣхме пеша съ колара чакъ до Силистра. Като стигнахме, дору отидемъ на бахчата, кондисахме въ едно недалечно отъ Силистра село Калипетрово. Хазаина на кжщнта, въ която кондисахме, билъ отдавна познатъ на главатаря ни. Като ме видѣлъ той, позналъ, че не съмъ билъ за бахчованинъ и казалъ на страна на Йорго да ме остави у тѣхното село за учителъ и обѣщавалъ ми хиляда гроша за годиша. Той билъ кметъ на селото. Но Йорго, като всякой, гледалъ за своята работа и полза, а не и за другиму, отказалъ, като казалъ, че не може да си развали компанията. Ако да бѣхъ чулъ, или разбралъ, не бихъ отишълъ на бахча, останалъ бихъ за учителъ въ това село и много ми било би добрѣ. Отъ тукъ, като станахме, остановихме се на бахчата. Тамъ имаше колиба, готова отъ прѣднитѣ години. Наченахме работа, която трябваше първоначално да работимъ, като: оранъ, копанъ и пр. Азъ, като бѣхъ леко облѣченъ, но пѣтя поистинахъ, а тамъ още се простудихъ и паднахъ боленъ. Помня, като днесъ, че снагата ми и главата горѣха като огънь. Мислѣхъ, че ако дойдатъ моитѣ другари и ми кажатъ: „не бой се, ти ще оздравѣшъ“, струва ми се, че наистина ще оздравямъ. Но тѣ, като се връщаха отъ работа, сѣдаха прѣдъ колибата да обедватъ и се питаха:

— „Още ли лежи, бе“? А другия казваше:

— „Я иди го удари съ мотиката въ главата да умрѣ по скоро“!

Азъ, едвамъ пѣхашъ, съ половин гласъ, имъ отговаряхъ: — „Братя, азъ не съмъ щѣлъ болѣстѣта си; кой на този свѣтъ си иска злото, да поискамъ и азъ болѣстѣ — дошла ми е сзма, безъ мое щѣние“. А тѣ ми отговорѣха: „хж, като си щѣлъ да боледувашъ, да си болѣлъ у Лѣсковецъ, а не тука“, като че азъ съмъ искалъ болѣстѣта, желалъ съмъ я и тя дошла! Псуваха ме безсрамно и безчеловѣчно. Тѣй азъ лежахъ цѣла недѣля и моято дружина ежедневно ме безспокояше съ своитѣ псувни и хули. Слѣдъ една недѣля поуздра-